

Önder Elçi

- şiirler -

Yayın Tarihi:

30.06.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Önder Elçi

Önder Elçi

1992 yılında Ahlat'ta doğan Önder Elçi, çocukluk yıllarını doğunun sessiz dağları ve yalnız geceleri arasında geçirdi. Belki de bu yüzden, kelimeleri erken yaşta bir sığınak bildi. Yıllar sonra Çukurova Üniversitesi'nde psikoloji, sosyoloji ve felsefe alanında yüksek lisans yaparak, insanı daha derinden anlamaya yöneldi. Ama asıl çözümlemeyi hep şiirle yaptı.

Onun şiirleri; ne tam batılı ne de doğulu,
ne tamamen şehirli ne de taşralı...
İkisinin arasında sıkışmış bir yürek gibi.
Biraz kırık, biraz suskun; ama hep içten.

Yazılarında akademik derinlikle kişisel kırgınlık iç içe geçer.
Bir satırda insan ruhunun en ince teline dokunur,
öbür satırda çocukluğunun tozlu bir sokağından ses verir.

"Kendime Yazdığım Günler" adlı içsel mektup-şiir serisi,
onun bir şairden çok bir yolcu olduğunu gösterir.
Yolu kendinden geçer...
Ve her yazı, kendine yazılmış bir hatırlatmadır:
"Unutma, sen hâlâ buradasın."

Kalem İzi adlı web sitesinde,
gösterişsiz ama derin bir edebi evren kurmuştur.
Ve orada her satır bir iz bırakır —
kalpten kalbe geçen, sessiz ama unutulmaz bir iz.

Bana Sevmeyi Öğrettin, Kendin Hiç Öğrenemedin

Benim gözümde, nail bir yerin vardı biliyor musun?

Dünyanın öbür ucunda olsan bile,
her an sokakta karşılaşacakmışız gibi hissediyor,

Saatlerce aynanın karşısında hazırlanıyordum.
Ben aynaya bakmayı senden sonra sevdim mesela.

Kendimi sevmeyi de senden sonra öğrendim.
Ama bir gün,
beni bir fanusun içine koyup,
bilmediğim bir okyanusa bırakacağını bilseydim...

Sevmeyi senden öğrenmek istemezdim.

Tecrübesizdim.

İstersen cahillik de buna,
istersen çocukluk.
Belki de saf bir aptallıktı.

Sen beni keşfetmeye çalıştıkça,
ben kendimi değerli hissettim.

Ama öyle değilmiş.

Aslında,
sana gösterdiğim —ve senin her defasında acıttığın—
o kırılgan yanlarım için pişman değilim.

Yine de bazen diyorum ki,
iyi ki daha fazlasını anlatmamışım sana.

İyi ki daha fazla açmamışım içimi.

Çünkü sende bu kapanmışlık,
bende bu duygusallık varken...

Bir daha toparlayamazdım kendimi.

Buna da şükür.

Hâlâ nefes alacak sebeplerim var.

Üstelik... sana rağmen.

Önder Elçi

Bayram Sabahı

—kimi bekliyorsan, o gelmez genelde
erken uyanır ev
ama eksik biri olur her zaman
perdeler yerinden kıpırdamaz
ışık girse de içine sinmez odaların
kapı çalmaz,
çalsa da gelen eskisi gibi durmaz eşiğinde
çocuklar bilmez artık
şekerin neye iyi geldiğini
halının ucunda unutulmuş bir terlik
bütün geçmişi toplar altına
bir bayram sabahı daha geçer
takvimden değil, içinden
ve sen
her zil sesinde yerinden doğrulursun
ama kimse olmaz kapıda
çünkü kimi bekliyorsan
o, gelmez genelde
Önder Elçi

Beni Bekleme

Bekleme beni, yolları ezberlemedim hâlâ,
Bir gün gelir mi diye korktum,
Çok uzaklardan, sisler içinde,
Bir yüz bulurum diye,
Kendimi bulurum diye.
Bir arayış var içimde,
Bir başka benliğin köleliği,
Bir başka zamanın ağırlığı,
Ve ben, bir gövde gibi,
Fakat yüreğim başka, başka yerlerde.
Beni bekleme,
Kavuşacak yerim yok,
Gözlerimde uzak bir çılgılık,
Bir sükûnet içinde kırılmış kalbim.
Gözlerimde anıların karanlık gölgesi,
Zamanın yorgun ellerinde savruluyorum,
Biraz sana benzemek istedim,
Ama sen,
Bir başka geceyi bekledin.
Beni bekleme,
Sözlerimden anlamazsın,
Benimle olmadığın her an,
Bir gerçeği kaybettik biz,
Birbirimizle unutulduk.
Sonsuza kadar kayboluruz belki,
Bir gün bir bakışta, bir gülüşte,
Ama o anı yaşamak,
Bize bir zaman dilimi kalmaz.
Beni bekleme,
Ölüme soracak çok şeyim var,
Ve yıllar, yıllar var önümde,
Bir daha değil,
Bir daha, bir daha.

Önder Elçi

Bir Fotoğraf Kadar

Bir gece vakti, sol cebime çöken aşk gibi
Yine susarak geçtim yanından.
Sokak lambası yanıyor ama
Kimse yok sokakta.
Işık, ıssızlığa çarpıp geri dönüyor.
Bir kadın sesi düşüyor kulaklarıma,
Çay demleniyor bir yerde,
Ve biz hâlâ "her şey yolundaymış gibi"
Susmanın asıl aşk olduğunu sanıyoruz.
Bir çocuk pencereden bakıyor,
Büyümeye mecali yok gözlerinin.
Çünkü büyümek, bir memlekette sabah haberlerini dinleyip
Yastığını çevirmektir artık.
Adı konmamış aşklar gibi
Biraz yarım, biraz yamalı
Bir mesafenin, bir sevdanın ortasında kaldık.
Ve en çok da kendimize geç kaldık...
Biri çıkıp dese ki;
"Bu kadını en çok kim sevdi?"
Ben bir çay bardağını gösteririm,
İçinde beklemişlik, dışında kırık...
Sen yeter ki elini uzat,
Hâlâ tutacak bir yanımız kaldıysa
Kurtuluruz belki.
Belki de bu şiir,
Bütün olmayanların içinden

Olabilen tek Şey olur.

Önder Elçi

Bugün Biraz Daha Yorgunum

Bugün biraz daha yorulдум,
Ama bu yorgunluk,
Kaslarımda değil...
Zihnim ağırlaştı,
Kalbim biraz daha sustu.

Nedense,
Çevremdeki her şey
Biraz daha uzaklaştı benden.
Yaklaştıkça,
Herkes bir adım geri çekildi.
Ve yalnızlık,
Bir seçim değil artık;
Sadece elimde kalan sonuç.

Konuşamıyorum kimseyle,
Boğazımda düğüm cümleler,
Karşımda başka dünyalarda yaşayan insanlar.
Ne anlatabiliyorum tam,
Ne de anlaşılabiliorum.

Sorguladım kendimi...
Belki çok alınganım?
Belki de gerçekten kimse duymuyor beni?
Kırılmak ayıp mı oldu artık?
Yoksa insanlar,
Kırılmayı bile lüks mü sayıyor?

Bir "nasılsın?"
Bir tebessüm...
Ne çok şey bekliyorum belki,
Ama ne az şey verebiliyor artık insanlar.

Ve bu sessiz dünyada
Yalnızca iç sesim kalıyor yanımda.
Ama en zor olanı,
Kendime küstüğüm günler.
Dışarıdan hiçbir yargı,
İçimdeki kadar sert değil bana.

Geçmişteki her hatam,
İçimde bir mahkeme salonu.
Hiç bitmeyen bir duruşma.
Daha iyi olmalıydım,
Daha sabırlı...
Daha güçlü kalmalıydım...

Ama insan bazen sadece
Düşmek ister.
Susmak.
Ve kimsenin hiçbir şey sormamasını beklemek...

Yine de biliyorum:
Bu şiiri yazan ben,
O günleri de aşacak.
Daha önce de oldu...
Sessizlik, yorgunluk, kırgınlık.

Sonra bir sabah,
Yeniden başlamak geldi içimden.

nder Elçi

Geceye Söylenmiş Laflar

Gece olunca...

bir tuhaf oluyorum.

Sanki dünya biraz küçülüyor,

kalp büyüyor gibi.

Yani gündüzden kalan ne varsa,

akşam tamir etmiyor da,

üstünü örtüyor battaniye niyetine.

İnsan yalnızken düşünürmüş derler.

Doğru.

Ama esas mesele ne biliyor musun?

Gece, insanı kendine yaklaştırıyor.

Kendi sesine...

hani şu kalabalıkta duyamadığın iç ses var ya,

işte gece o mikrofona çıkıyor.

Bir sokak lambasının altına oturmuş gibi oluyorsun bazen,

ışığın üstünde,

dünya karanlık.

Saklanacak yer yok.

Kendi kendine açıkta kalıyorsun.

Korkmuyorsun da...

ama biraz eksik, biraz eksik.

Radyoda bir şarkı çalıyor mesela.

Tarih yok, kişi yok, ama his var.

Çocukluk kokusu gibi.

Sobanın kenarındaki terlikler,

mutfakta kaynayan ıhlamur...

bir de kim olduğunu unuttuđun ama hatırlamaktan vazgeçemediđin biri.

Gece bazen bir dert ortađı,

bazen de eski bir sevgili gibi:

Geliyor,

anlatıyor,

sonra sabah olmadan gidiyor.

Sen de kalıyorsun...

aynı yerde,

ama başka bir sen olarak.

Ve saat geçiyor...

03:17 mesela.

Herkes uyumuş,

sen hâlâ ayaktasın.

Çay sođumuş,

kendi sıcaklığını hatırlamak ister gibi yudumluyorsun.

Ama fayda etmez,

çünkü bazı şeyler soğuyunca

yeniden ısıtılmıyor.

Gece işte...

Bir nevi iç muhasebe.

Nerede eksiđiz,

nerede susmuşuz,

kimleri içimizde yaşıatıyoruz hâlâ —

tek tek çıkarıyor ortaya.

Ama güzel yanı şu:

Her gece biter.

Kimi sabah olur,
kimi alışılır.
Önder Elçi

Gitme Hali

Gittin.

çok konuşulmadı bu.

kapı kapandı, rüzgar kaldı.

ardından sürüklenen halılar,

yerde kalmış bir çift bakış.

biz denememiş gibi olduk.

oysa denendi...

olmadı değil,

yetmedi belki.

saat duvarda hâlâ,

senin bakarken sustuğun yerde.

tik-tak yok,

çünkü sesin vardı,

artık yok.

valizine koyamadıkların?

işte onlar buradaydı:

bir "kal" demeyişin,

bir göz kırpmadan geçişin.

sonra...

sadece sessizlik.

bitmiş bir şarkının son notasına benzer.

hisset ama çalma.

sokak aynı.

ben aynı.

gökyüzü değişmiş biraz,

ya da içimde yer değiştirmiş yıldızlar.

hangisi gitti,
hangisi kaldı,
ayırmak zor.
şimdi biri sorarsa,
"kimdi o?"
söylemem.
çünkü senin adın,
bende sadece içten bir düşüştü.
dudaktan dökülmeyen,
ama kalbe tam saplanan cümle.
sorarlarsa tekrar:
"unuttun mu?"
unuttum demem,
çünkü her unutuş,
bir hatırlayışla başlar.
Önder Elçi

İçimde Susmuş Bir Şarkı Var

Gece, her zaman olduğu gibi sessizliğini örtü gibi serdi üzerime.
Ay, yalnızlığımı bilen tek tanıktı bu şehirde.
Sokak lambaları bir bir sönüyor,
içimdeki kelimeler bir bir canlanıyordu.

Bir pencere kenarında oturuyordum;
ellerimde bir fincan,
ama içinde ne çay vardı ne de sıcaklık.
Sadece yokluğunun buharı yükseliyordu dudaklarımdan.

"Geldin mi hiç?" diye sordum karanlığa.

Cevap yoktu.

Ama cevap bazen bir sessizlikte saklıydı.

Ben seni beklemedim aslında,

Ben kendimi ararken

Yolum sana çıktı.

Gecenin kalbinde yankılanan adımlarım vardı,

Kimseye çarpmayan,

Ama hep içime dokunan.

Yastığımda uyumayan cümleler vardı bu gece.

Hepsi yarım kalmış birer mektup gibi...

Gönderilmeyen, okunmayan, unutulmayan.

Sen, hiç gelmemiş bir misafirdin.

Ama ben sana çoktan soframı kurmuştum.

En sevdiğim şarkıları açmış,

Yalnızlığımı bile giyinmiştim sana en güzel haliyle.

Ve sonra...

Zamanın bile unutmayı seçtiği o anlarda,

Adını mırıldandım.

Bir dua gibi,

Bir yas gibi,

Bir aşk gibi...
Gözlerim dolmadı.
Çünkü bazı duygular gözyaşını bile hak etmez.
Bazı yaralar o kadar derindir ki,
İçinden ağlamak geçer,
Ama dışından hiç kimse bilmez.
Ben sustum bu gece.
Ama içimde bir şarkı vardı,
Kimse duymadı.
Belki sen duyardın...
Ama gelmedin.
Önder Elçi

Kendime Yazdığım Günler-1

Bugün,
zaman ağırdı.
Saatler yürümüyordu,
bir yaprağın
rüzgârda yorularak süzülüşü gibi.
Ben de öyleydim;
kendini rüzgâra bırakmış
yorgun bir yön arayıcısı.

Biliyorum,
hayat bazen susar.
Ve sen,
suskunluğun bile peşinden koşarsın.
Koşarsın da yorulursun.
Yorulursun da fark etmezsin.

Bugün,
biraz dur.
Biraz kendine izin ver.
Kaybolmak,
kötü bir şey değildir her zaman.
Kaybedilen her kendilik,
bulunacak bir ışığa dönüşür.

Yollar,
hep varılacak bir yer değildir.
Bazen sadece
kendini unutmamak içindir dönemeçler.
Ama dikkat et,
kalbini çok zorlama.
Çünkü en derin yaralar,
aceleyle atılan adımlarda açılır.

Senin içinde
bir dünya var:
sessiz,
derin,
ve evet — karanlık.
Ama karanlık ne kadar büyürse,
ışık da o kadar cesur olur içinde.

Biliyorum,
bazı günler ağır.
Bazı sabahlar,
anlamsız.
Ama sen
yine de kendine sarıl.
Çünkü sen,
kendi hikâyenin
en güçlü kahramanısın.

Ve kahramanlar,

en zor kışlarda bile
umutlarını yitirmezler.

Bugün,
yavaşla.
Sev kendini.
Dünya acele etmiyor.
Sen de etme.
Çünkü en güzel dönüşümler,
gürültüsüz ve içerde yaşanır.

Önder Elçi

Kendime Yazdığım Günler-2

Bugün penceremi açtım,
Serinlik çekilmiş sokaklardan,
Tenime değen hava
Güneşin kendisiydi sanki.
Anladım, bahar gitmiş.
Ve içimden bir şey,
Aşka uyanır gibi kımıldadı.

Yaz başlıyor...
Ve ben,
Yazı hep aşkla karıştırırım.
Çünkü yaz,
İnsanın kendine en dürüst olduğu zamandır:
Terli, saklanamaz,
Geceleri uykusuz ve düş doludur.
Tıpkı aşk gibi,
Saklayamazsın içini.

Ne kadar kaçsan da,
Serin rüzgârlara tutunsan da,
Sıcak basar bir yerden sonra.
Ve için yanar.
Dışarı da,
Seninle birlikte kavrulur.

Belki de o yüzden,
İlkbaharı hep çok sevdim.
Çünkü umutlar orada yeşerirdi,
Ama hep vaatte bulunurdu.
Yazsa...
Yaşatır ya da yakar.
Aşk da böyle değil mi?

Şimdi biraz yanmak istiyorum.
Güneşin altında yürür gibi,
Yıldızlara terimi anlatır gibi.
Biri bana dokunsun diye değil belki,
Ama içimde bastıramadığım
Her duygunun
Beden bulması için.

Artık uzaktan bakamam aşka,
Bahar gibi duramam kenarında.
Yaz gibi kavrulmak istiyorum,
Yanmak pahasına...

Kendine yüklenme.
Serin günlerin izi kolay silinmez.
Ama sıcaklar başlayınca,
İçindekiler görünür olur.
Ve görünmek,
Bazen korkutur, bazen iyileştirir.

Belki bir aşk çıkar içinden,
Belki sadece sen...
Hangisi olursa olsun,
Kaçma artık yazdan.

Çünkü şimdi başlıyor
Aşkın en sıcak hali.
Ve yanmanın bile
Güzel olduğu
O mevsim başladı.

Önder Elçi

Kendime Yazdığım Günler-3

“Her şey biraz eksik, ama alışıyorum gibi...”

Bugün yine kendime yazıyorum.

Ne bir başlangıcım var, ne de bir bitiş cümlem.

Sadece bir “aralık”tayım.

Bir şeylerin geçip başka şeylerin başlamadığı,
ama yine de zamanın aktığı o belirsiz boşlukta.

Sabah kahvemi içerken camın buğusunda adımları yazdım.

Sonra sildim.

Çünkü bazen, hatırlanmak bile ağır geliyor insana.

Birileri beni unutsa da olur,

ama ben kendimi unutmaya başladığımda...

İşte orası sessizliğin bile donduğu yer oluyor.

Bugün hiçbir şey büyük değildi.

Ama küçük şeyler içimi yordu.

Kalabalık bir ofiste yalnız hissetmek mesela.

Telefon çalıp durdu ama kimse “Gerçekten nasılsın?” demedi.

Ben de “iyiyim” dedim,

her zaman dediğim gibi.

Sonra eski bir şarkı çaldı,

melodisi tanıdıktı ama sözlerini ilk defa duyuyormuşum gibi hissettim.

Belki de bazı cümleler sadece bazı yorgunluklara denk geliyor.

İşte o an anlıyorsun:

Bazı şeyler daha önce de olmuştu ama sen fark etmemiştin,

çünkü o zaman bu kadar kırık değildin.

Kendime şunu söyledim bugün:

“Yetişmek zorunda değilsin.

İyileşmek için acele etmene de gerek yok.”

Sonra bu cümleyi sustum.

Çünkü bazı sözler kendine bile yüksek sesle söylenince dağılıyor.

İçten içe anlıyorsun zaten,

önce kabulleniyorsun, sonra bir şekilde devam ediyorsun.

Ve bu da bir nevi yaşamak işte.

Ne büyük mutluluklar, ne derin acılar...

Sadece sade, sıradan, ama kendine ait bir gün daha.

Bitiyor.

Yarın ne olur bilmiyorum.

Ama bugün kendimi unutmadan bitirdim ya,

bu da bir şeydir.

Kendine not:

Unutma, bazen durmak da yürümek sayılır.

Önder Elçi

Kendime Yazdığım Günler-4

Bugün kalbimde eski bir şarkının kırık melodisi vardı.
Adını unuttuğum ama ezberden ağıladığım bir şarkı.
Bazen durup dururken gözlerim ıslanıyor ya,
İşte o anlarda, sesin geliyor uzaktan...
Bir zamanlar kendim sandığım benin sesi.
Ne çok şey birikti içimde...
Ama hiçbirisi tam olarak "anlatılabilir" değil.
Çünkü bazı acılar, dile dökülünce eksiliyor;
Bazı sessizlikler, kelimelerden daha gür bağılıyor.
Bugün kendi gölgeme bile uzak hissettim kendimi.
Aynaya baktım, tanımadım.
Gözlerim ben gibi bakmıyor artık.
Sanki içimde birileri evi terk etmiş de
Işıklar açık kalmış.
Yürüdüm.
Sokaklar yine aynıydı, ben değil.
Tanıdık kaldırım taşları, suskun dükkan camları,
Ve ben...
Bir yabancı gibi geçtiğim kendi hayatımdan.
Ne zaman büyüdüm bilmiyorum.
Ama çocukluğum hâlâ içimde bir yerde,
Bazen hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyor.
Hiçbir sebep yokken,
Sadece "olmadığı" için bazı şeyler.
Bugün biraz daha yoruldum hayal kurmaktan.
Ve biraz daha inandım,

Belki de bazı insanlar gerçekten yalnız doğar.
Ve yalnız ölür,
Arada kalan zamanları ise
Yanlış anlaşılmaqla geçirir.
Ama yine de yazıyorum.
Çünkü yazmak, kendi kendimi tutan tek el gibi.
Ben düşünürken,
Kalemim yakalıyor beni.
Belki de bu yüzden bu kadar çok yazıyorum:
Düşmemek için...
Önder Elçi

Lan Metin Sen de Güzel Severdin Bir Zamanlar

Lan Metin...

Yine aynı yerde uyandın.

Yastık değışmedi,

ama düşlerin başka...

Artık o yok.

Ama sen hâlâ

ona uyanıyorsun.

Kalktın, perdeyi araladın.

Gün ışığına yüzünü çevirdin ama

yüzün eskisi gibi değil be oğlum...

Gülümsemeyi unuttuğundan değil,

gölünecek bir şey kalmadı belki de.

Çay koydun...

ama o da soğudu.

Çünkü sen,

soğuyan şeyleri alışkanlıkla içiyorsun artık.

Sıcak olan her şey

bir zaman sonra yakıyor biliyorsun.

O yüzden bekliyorsun...

her şeyi,

herkesi...

belki kendini bile.

Lan Metin,

itiraf et artık,

aşk sana uğradı,

ama kalmadı.

Sen onu misafir sandın,
oysa o kalbini ev belleyip kırıp döktü.
Hatırlıyor musun?
Sana “kendine iyi bak” dediğinde
sen ilk defa
ne yapacağını bilemedin.
Çünkü o güne kadar
hep birini iyi etmekle uğraşmıştın...
kendini değil.
Sonra baktın olmadı,
biraz şiire sarıldın.
Biraz müziğe.
Biraz kalabalıklara karıştın.
Ama hiçbir sokak
onunla yürüdüğü kadar
güzel kokmadı,
bunu sen de biliyorsun.
Lan Metin...
sen aslında hep kendine yazdın.
Ona yazıyorum sandın ama
en çok kendine anlatamadın o duyguları.
Ve en büyük yalnızlık bu oldu:
anlatacak birini bulsan da
anlayacak biri kalmadı.
Aşk mı?
O hâlâ cebinde bir yerlerde...

Bozuk paraların arasında sıkışmış,
arada eline çarpıyor.

Hatırlıyorsun.

Ve biliyor musun?

O gittiğinden beri
hiç kimse gözlerinin içine
o kadar sessiz bakmadı.

Kelimelerle değil,
varlığıyla sevilmiştin bir kere...
ondan sonrası eksik kaldı.

Lan Metin,
bu gece ağlasan da
kimse duymayacak.

Ama olsun.

Bazen kendine ağlamak gerek.

Bazı yaralar
ancak kendi gözyaşınla kabuk bağlar.

Ve biliyorsun...

yarın yine çay koyacaksın.

Yine camdan bakacaksın.

Yine yazacaksın.

Çünkü senin kaderin bu değil...

senin karakterin bu.

Önder Elçi

Rıhtıma Bağlanmış Şiir

Sana bu şiiri hiç vermeyeceğim.
Ama yazmazsam içimde bir şey öksüz kalacak.
Belki bir cümle, belki bir anı, belki de ben...
Burada her şey yerli yerinde gibi.
Çay yine aynı saatte demleniyor,
ayakkabılar kapının yanında,
perdeyi sabah güneşi yine aynı yerden deliyor.
Ama sen yokken hiçbir şey tam değil.
Tam gibi duran her şey aslında biraz eksik.
Senin en çok sesini özlüyorum.
Bir insanın sesi bu kadar mı ev gibi olur?
Sen konuşurken ben hep sığınağımı bulmuş gibi hissederdim.
Şimdi cümleler bile üşüyor,
sesin yokken harfler birbirine sarılıyor.
Bazen rüyamda geliyorsun.
Bir şey demiyorsun,
ama varlığın yetiyor.
Uyandığımda yastık ıslak oluyor,
ama ben o suyu "mutluluk" sanıyorum.
Sana kırgın değilim.
Gitmek bazen kalmaktan daha cesur bir şeydir,
bunu da zamanla öğrendim.
Ama şunu da bil ki,
ben kalmayı seçtiğim yerde seni bıraktım.
Sen gidince içimden bir şey toparlanamadı.
Belki bir gün,

bu mektubu bir kitap arasına koyarım.

Sen de bir sahafta eline alırsın.

Okumadan sadece "tanıdık" dersin.

Çünkü bazı duygular tanıdık olur,

sahibi kim olursa olsun.

Kendine iyi bak.

Çünkü ben hâlâ sana iyi bakıyorum içimde.

Hep içimdesin,

Hiç gönderilmeyen sevgilerle...

Önder Elçi

Toprakla Konuşmak

Ben ölümden yana değilim
Ama bir mezar boyu sessizlik büyür içimde
Anamın yastığında bıraktığım sıcaklıkla
Babama sarılamadan çıktım yola.

Kırlangıçlar dönerken göğe
Ben toprağa eğildim
Ey yoldaş dağlar, ey asi nehirler
Beni de tanıyın artık.

Çünkü
Bir çocuğun avuçlarında unuttum adımı
Ve bir annenin sustuğu yerde
Ben konuştum ölümle.

"Gel," dedi, "adam gibi gel."
Korkmadım.
Zaten korkmak,
Ölümün en çok yakıştığı yüzdür.

Yoksul bir mendil gibi sarktı hayat cebimden
Yırtık bir türküdür benim kaderim
Ne çınar kalır ardımda, ne gölge
Ama bil ki
Her gidiş, biraz isyan
Ve her mezar, biraz şiirdir.

Dostlar,
Ben bu dünyadan
Bir çift çorap eksik,
Bir sevda fazla göçtüm.
Bunu paylaş:

Önder Elçi

Ulan Metin!

O gün gitti.

Hiçbir şey demedi giderken.

Zaten aşk dediğin şey,

bazen çok şey söylenince değil,

hiçbir şey söylenmeyince başlıyor aslında.

O gittikten sonra...

evin duvarları üstüme üstüme geldi.

Sanki eşyalar bile,

“biz onunla daha çok uyuşuyorduk” der gibi baktı yüzüme.

Çatal bile küs bana mutfakta.

Yani yalnızlık dediğin şey,

bir insan eksilince başlamıyor...

O gidince her şey susuyor.

Sonra kendime sorular sormaya başladım:

“Lan Metin,” dedim...

(ben kendime bazen Metin diyip lanlı hitap ederim, samimiyetten)

“Sen âşık mıydın gerçekten,

yoksa sadece birini yanında hayal etmek hoşuna mı gidiyordu?”

Çünkü kabul edelim...

Bazen insan birine âşık olmuyor.

Sadece onunla hayal ettiği hayatı seviyor.

Çay içerken iki bardak çıkarmayı,

film izlerken koltukta sağ tarafı boş bırakmayı...

Sonra o koltuk bomboş kalıyor,

Ama sen hâlâ sola doğru yaslanıyorsun.

Refleks gibi.

Kandırılmış bir kalp gibi.

Bir de Őu var:

Giden, illa kapıyı çarpıp gitmiyor.

Bazısı sessiz gider,

Sesini sende bırakır.

Sen o sesle yıllarca konuşursun...

Cevap gelmez.

Ama yine de susamazsın.

Aynaya bakıyorum arada.

Kendime diyorum ki:

“Eğer bir gün yine âşık olursan Metin,

kendini de sev bu sefer be oğlum.”

Çünkü aşk bazen seni iki kişi yapıyor...

Ama en sonunda

“tek kişilik bir pişmanlık tiyatrosu”na dönüyorsun.

Yani...

Aşk gitti, evet.

Ama bana bir iç konuşma bıraktı.

Ben hâlâ o konuşmanın ortasındayım.

Arada çay koyuyorum,

konuşmaya devam ediyorum.

Kendi kendime.

Ama güzel konuşuyorum ha.

Severse yine ben severim.

Önder Elçi

Yalnızlık

Sustum.

Çünkü anlatırsam
anlarlar sandım.
Ama sustukça
kendimi daha az duymaya başladım.

Bazı kelimeler
dudaklardan değil,
için en karanlık köşesinden çıkar.
Biri sorsa
"neyin var?" diye...
gözüm dolar,
ama cevap vermem.
Çünkü kelimeler,
bazı acılara hafif kalır.

Yalnızlık,
tek başına olmak değilmiş.
Bir odada,
yüzlerce anıyla baş başa kalmakmış.
Ve hiçbirini
konuşacak kimsenin olmaması...

Ben...
bir defterin arasına sakladım bazı gülüşleri.
O gülüşlerin bazıları bendendi,
bazıları ise
bir daha dönmeyecek birinin.

Ve kimse bilmedi,
ben bazı günler
kendimi bulmak için
kaybolmayı seçtim.
Çünkü bazen
en çok sessizlik konuşur insanın içinden.

Hiçbir şeyin ortasında
her şeyin kenarında yaşamak
öyle yorar ki insanı...
ne mutlusun,
ne mahzun.
Ama en tehlikelisi şu:
hiçbir şey hissetmiyorsun.

Ve bu hissizlik bile
bir ıglık gibi büyüyor içinde.

Birinin adını unuttum belki...
ama sesini değil.
Kokusu hâlâ odamda,
bakışı hâlâ yastığımda.
Ve ben hâlâ
o hiç söylenmemiş cümleyi bekliyorum:
"Gitmedim."

Ama gitti.
Ve gitmekle kalmadı,
beni de götürdü yanından.
O günden beri,
kendi içimde başıboş geziyorum.

Ben artık sevmek istemiyorum.
Çünkü sevmek,
birine varmak değil.
Bazen en çok
kendinden vazgeçmek oluyormuş.
Ve ben kendimi
çok kez bıraktım
başkasının ellerinde.
O eller tutmadığında
en çok kendimden düştüm.

Şimdi burada,
kendime bir masa kurdum.
Karşıma kimseyi oturtmadım.
Çünkü bazı sohbetler
yalnızken daha anlamlı.

Kalbimde hâlâ
konuşmamış kelimeler var.
Onları şiire değil,
suskunluğa yazıyorum.
Çünkü bazen
söylememek de bir hatıradır.

Bu gece de
kendime bir mektup yazdım.
Zarfı yok,
adresi yok.
Ama içinde ben varım.
Kendine uzun süredir "iyi misin?" dememiş bir ben.

Ve belki,
bu şiir de unutulur bir gün.
Ama onu yazarken titreyen bir kalp vardı.
Ve bu kalp,
gizli gizli hâlâ
sevilmek istiyor.

Ama olsun.

Çünkü bazıları...
sadece yazdıklarında hayattadır.
Ve ben bu şiirde,
ilk kez gerçekten nefes alıyorum.

Önder Elçi